

підприємство повинне постійно забезпечувати найбільш повне і ефективне використання наявних у його розпорядженні ресурсів.

Отже, в умовах української економіки необхідно застосовувати не окремі підходи до оцінки конкурентоспроможності, широко розповсюджені в промислово розвинених країнах, а системно-комплексні, які синтезують перераховані і враховують специфіку вітчизняних ринкових відносин.

Застосування експертного підходу при оцінці конкурентоспроможності в переважній кількості випадків виправдано і пояснюється тим, що дана задача є багатопараметричною і, як правило, є складною, важко розв'язуваною економіко-математичною моделлю, в якій більшість параметрів якісні, а не кількісні.

1. Яцура В.В., Замроз М.В. Аналіз методів оцінки конкурентоспроможності підприємств // Вісник Волинського інституту економіки та менеджменту. – № 2. – 2011. – С. 45–53
2. Шевченко О.О. Сучасні підходи до оцінки конкурентоспроможності підприємства // ВІСНИК КНУТД 2013 - №4 – С.136-139
3. Беляєва С.В., Зубко Т.Л. Методика визначення конкурентоспроможності підприємства // Інноваційна економіка. Всеукраїнський науково-виробничий журнал - 2013 - №6(44)- с.77-81
4. Погребняк Д. В. Теоретичні аспекти методів оцінки конкурентоспроможності підприємств // Економічний вісник НТУУ «КПІ» : збірник наукових праць. – 2012. – № 9. – С. 230–235.

НАПРЯМИ ВДОСКОНАЛЕННЯ УПРАВЛІННЯ БАНКІВСЬКОЮ ІНВЕСТИЦІЙНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ В УКРАЇНІ

Кльоба Л.Г.

Національний університет «Львівська політехніка»

Банківська система як інституційний інвестор у ринковій економіці формує ефективний механізм перерозподілу інвестиційних ресурсів, а головними причинами розвитку банківської інвестиційної діяльності є: максимізація доходності, ліквідності та платоспроможності, розширення доходної і клієнтської бази банків; зменшення ризикованості кредитних операцій та оптимізація оподаткування банківських доходів.

Професор Реверчук С.К. виокремлює три основні підходи до сутності розуміння інвестицій: технологічний, психологічний і

відтворювальний. Згідно з першим підходом інвестиції досліджуються з позиції ефективності капітальних вкладень, а тому він недооцінює соціальну складову інвестування. Згідно з другим підходом наголос робиться на поняттях «задоволення», «вигода», «корисність», «довіра», «очікування». За третім підходом інвестиції є елементом системи розширеного відтворення, що дозволяє розглядати їх як динамічну, саморозвивальну й само- відтворювальну категорію. Банківські інвестиції, як вкладення коштів у рухоме й нерухоме майно, інтелектуальні цінності та цінні папери банками, перебувають під наглядом державних регуляторів, якими передбачається ціла низка різних обмежень та умов, реалізуються не тільки за умови приросту вартості вкладеного капіталу, а й за умови повернення вартості капіталу через певний проміжок часу [1].

Важливим завданням органів влади в Україні є вдосконалення підходів до використання всіх рівнів управління інвестиційною діяльністю банків. На державному рівні (макрорівні) регулювання банківської інвестиційної діяльності повинно відбуватись шляхом створення та вдосконалення відповідної законодавчої і нормативної бази та проведення дієвого нагляду й контролю за діяльністю банків. На рівні банку (мікрорівні) для управління його інвестиційною діяльністю необхідно розробляти низку заходів, які спрямовані на підвищення ефективності інвестиційних операцій. На регіональному рівні місцеві органи влади повинні створювати усім банкам сприятливі та однакові умови для здійснення інвестиційної діяльності. Усі ці рівні управління банківською інвестиційною діяльністю мають бути взаємопов'язаними і взаємозалежними.

Головними особливостями і тенденціями розвитку банківської інвестиційної діяльності, які доцільно враховувати банківським установам при розробці стратегії і тактики інвестиційного менеджменту є: мала частка цінних паперів і довгострокових кредитів у загальних активах банку; високий рівень ризикованості інвестиційних операцій банку; незначна роль інвестиційних банків в економіці; низький рівень капіталізації банків; темпи зростання кредитування у валюті перевищують темпи зростання валютних активів; відносно незначна частка доходу банків від інвестиційних фондових операцій у загальному доході; дефіцит „довгих” пасивів; серйозна диспропорція та значна диференціація банківського інвестування у територіальному розрізі; розвиток інвестицій у банківські метали.

Головними умовами розвитку банківської інвестиційної діяльності та вдосконалення управління нею в Україні є наявність інвестиційних ресурсів, інвестиційних намірів і сприятливого інвестиційного

середовища. Одним із основних напрямів створення ефективної системи управління банківською інвестиційною діяльністю ми пропонуємо вважати використання процесного підходу, в межах якого використовується концепція реінжинірингу бізнес-процесів. Основною у концепції реінжинірингу для банківської інвестиційної діяльності є оптимізація бізнес-процесів. З урахуванням змісту банківського інвестування управління банківською інвестиційною діяльністю запропоновано розглядати як процес забезпечення банківського інвестиційного бізнесу всіма необхідними ресурсами та організування технологічного циклу інвестування загалом, включаючи розробку нових і удосконалення наявних банківських технологій, продуктів і послуг, зокрема, забезпечення належного рівня якості обслуговування клієнтів, використання сучасних технічних засобів і методів зв'язку.

Удосконалення управління банківською інвестиційною діяльністю доцільно здійснювати комплексно, одночасно за різними організаційно-економічними напрямками підпорядкованими єдиному стратегічному задуму, орієнтованому на задоволення потреб клієнтів в інвестиціях, а також на успішну реалізацію інвестиційної політики банку.

Реінжиніринг бізнес-процесів банківської інвестиційної діяльності повинен бути спрямований на виділення і суттєве вдосконалення тих ключових ланок банківського інвестиційного бізнесу, які можуть забезпечити йому стабільний прибуток та конкурентні переваги. Це раціональна організація технологічного процесу інвестиційної діяльності, яка дає змогу клієнтам отримати високоякісний банківський продукт (реальні чи фінансові інвестиції) або утримувати лідерство за певними показниками інвестиційного бізнесу. Також це і менеджмент персоналу, зайнятого обслуговуванням клієнтів, зацікавлених у залученні інвестицій.

Одним із найвідоміших і найефективніших засобів знаходження найкращих методів управління і здійснення бізнес-процесів є бенчмаркінг - комплекс засобів, що дають змогу систематично знаходити, оцінювати позитивний досвід інших фірм, які є лідерами у галузі, і використовувати його у своїй роботі. Види бенчмаркінгу різняться за складністю поставлених завдань (прості і складні), за спрямованістю (внутрішня і зовнішня), за рівнем, на якому передбачається проводити бенчмаркінг (стратегічний і операційний).

Основний зміст бенчмаркінгу управління банківською інвестиційною діяльністю полягає у виявленні еталонних банків, що досягли значних успіхів у цьому напрямі, ретельному вивченні їхніх бізнес-процесів і адаптації отриманих знань до умов власного банку з метою суттєвого поліпшення його діяльності.

В умовах складної конкурентної боротьби більшість банків, намагаючись вдосконалити управління банківською інвестиційною діяльністю, застосовують маркетингові технології, з метою отримання конкурентних переваг і закріплення за собою іміджу банку-новатора. До інноваційних банківських маркетингових технологій відноситься маркетинг партнерських відносин та використання технологій управління відносин з клієнтами - CRM- систему (Customer Relationship Management).

Банківські установи повинні враховувати той факт, що маркетинговий підхід до управління банківською інвестиційною діяльністю сприяє забезпеченню максимального ефекту при організації купівлі-продажу банківських інвестиційних продуктів і послуг, у тому числі, допомагає: привернути увагу потенційних клієнтів; пробудити інтерес до пропонованих банком продуктів та послуг; сформувати переконання в доцільності вибору даного банку; заохотити бажання клієнтів до поглиблення співпраці з банком; спонукати клієнтів до дії – до купівлі продуктів і послуг банку.

1. Реверчук С.К. Управління і регулювання банківською інвестиційною діяльністю: монографія / за ред. д-ра екон. наук, проф. С.К. Реверчука / С.К. Реверчук, Л.Г. Кльоба, М.Б.Паласевич. – Львів: Вид-во "Тріада плюс", 2007. – 352 с.

СТАН ТА ТЕНДЕНЦІЇ ФУНКЦІОНУВАННЯ НЕБАНКІВСЬКИХ ФІНАНСОВИХ УСТАНОВ В УКРАЇНІ

Мохнацький О.О.

Національний університет "Львівська політехніка"

Фінансова установа - юридична особа, яка відповідно до закону надає одну чи декілька фінансових послуг, а також інші послуги (операції), пов'язані з наданням фінансових послуг, у випадках, прямо визначених законом, та внесена до відповідного реєстру в установленому законом порядку [1]. Банківські установи домінують за обсягами активів, основними кількісними показниками діяльності, впливом на процеси розширеного відтворення в економіці України. Натомість процес становлення та розвитку небанківських фінансових установ в Україні супроводжується низкою об'єктивних та суб'єктивних факторів. Досліджували становлення та розвиток небанківських фінансових установ в Україні Школьник І.О.,